

Marjon Hoffman

De dochters van sjeik Boul-Boul

met tekeningen van Annet Schaap

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Wie is wie?

Narous (spreek uit: Naroes)
Jongste dochter van de sjeik. Al die rijkdom
hoeft van haar niet zo nodig.

Six
Oudste dochter van de sjeik. Dol op paard-
rijden, snoepen en rijk zijn.

Sjeik Boul-Boul (spreek uit: Boel-Boel)
Schatrijke en koopzieke sjeik.

Yasmin
De vrouw van de sjeik. Voormalig fotomodel
van pantykousen, vindt het vreselijk dat haar
man alles koopt wat los- en vastzit.

Sharif (spreek uit: Sjarief)
Hoogste bediende en vertrouweling van de
sjeik. Iedereen doet wat hij zegt.

Opa Bir en oma Jackie
Ouders van Yasmin, wonen in
Londen.

Philip
Butler van de sjeik in Londen.

Het drama van de baby

‘Midden in de woestijn, in het grootste paleis van Dubai, werd een jongetje geboren.

Zijn ouders noemden hem Boul-Boul, wat nachtegaal betekent in het Arabisch.

Maar het geluid dat Boul-Boul maakte, had niets te maken met de betoverende zang van een nachtegaal.

Vanaf het moment dat hij geboren werd, kon hij niet stoppen met huilen. Het was niet om aan te horen en de vader van Boul-Boul, sjeik Raja, werd er knettergek van. Dagenlang liep hij met zijn handen op zijn oren te klagen over het gekrijs van zijn zoon. En na een week zorgde de sjeik ervoor dat de kleine Boul-Boul aan de andere kant van het paleis kwam te liggen. Pas wanneer de baby stil was, mocht hij weer terug verhuizen.

De sjeik had een oliebron. Hij was machtig en had zo veel geld dat hij alle inwoners van Europa miljonair zou kunnen maken. Hij was dik en humeurig, en had weinig geduld met andere mensen. Zijn vrouw Latifa was mooi en heel slank. Ze had lang haar dat ze meestal in een vlecht droeg, en ze liep elke dag een uur heen en een uur terug naar de kamer van Boul-Boul aan de andere kant van het paleis. En elke dag als ze die lange wandeling maakte, hoopte ze dat Boul-Boul stil zou zijn zodat ze hem op de terugweg mee zou kunnen nemen naar zijn vader.

Sjeik Raja en Latifa hadden alles wat ze zich maar konden wensen: een immens groot paleis, een landgoed, zo groot als de provincie Utrecht en – ook al huilde hij de hele tijd – een prachtige zoon. Ze hadden grote plannen voor de toekomst van Boul-Boul en konden niet wachten om hem te zien opgroeien tot een knappe en sterke man.

Ze konden toen nog niet vermoeden dat die dag nooit komen zou...

Op een nacht, toen iedereen in het paleis diep lag te slapen, hoorde men tot ver buiten het landgoed van de sjeik een harde klap. Het personeel in het paleis beseftte dat er iets heel ergs was gebeurd. Sjeik Raja en Latifa waren in hun slaap verrast door het plafond dat naar beneden was gekomen. Ze waren op slag dood.

Overal lag puin en binnen was het één grote chaos. Iedereen schreeuwde en gilte door elkaar. Een aantal personeelsleden haastte zich naar de andere kant van het paleis om te kijken hoe het met de baby was. Ze waren er in twintig minuten.

Daar lag hij dan. Helemaal alleen en abrupt gestopt met huilen: Boul-Boul, het rijkste jongetje ter wereld...

En dat was dus jullie vader.'

Yasmin kijkt naar haar twee dochters die ademloos zitten te luisteren naar het verhaal over de tijd dat hun vader nog een baby was.

Ze zitten met zijn drieën in een hele berg kussens. Narous, van negen, ligt onderuitgezakt met haar handen onder haar hoofd. Haar zus Six, van tien, zit tegen Yasmin aan met haar duim in haar mond. Yasmin neemt even pauze tijdens het verhaal, het is ook zo warm. Overdag is het zelfs in de schaduw te warm om te bewegen. Daarom zitten ze ook hier, in de lievelingskamer van Narous. De kussenkamer noemen ze hem, want overal liggen zachte kussens in allerlei verschillende vormen en kleuren. Hier kun je heerlijk liggen, zitten of spelen. Als Yasmin vertelt over vroeger zitten ze meestal hier, maar ook wel eens zomaar, om lekker te niksen.

Six kauwt ergens op. Ze heeft altijd snoep bij zich en haalt het overal vandaan. In haar kamer staat snoep, in de zakken van al haar kleren, in haar eigen limousine, overal liggen spekkies, lolly's, kauwgomballen en koek. En ook al is ze nu

zo dik dat ze bijna uit al haar paardrijbroeken scheurt, ze blijft maar doorsnoepen.

Yasmin wappert met het uiteinde van haar sjaal langs haar gezicht en maakt niet de indruk dat ze snel verder zal gaan met het verhaal. Narous vindt het niet erg, ze weet allang hoe het verdergaat. Alle plafonds werden vervangen, want ze waren allemaal van puur goud en dat was veel te zwaar en te

gevaarlijk. En alle personeelsleden kwamen bij elkaar om over baby Boul-Boul te vergaderen. Ze zaten aan een lange tafel te wachten op Sharif, want hij was de enige die wist wat er met haar vader gebeuren moest.

Sharif. Narous heeft hem altijd al indrukwekkend gevonden, met zijn katachtige ogen, zijn grijze haar en zijn licht gebruide huid. Zo lang ze zich kan herinneren is Sharif het belangrijkste personeelslid van haar vader. Wanneer Sharif langsloopt, krijgt Narous kippenvel op haar armen, want ze ziet hem alleen als er problemen zijn op het paleis. Narous merkt het meteen als hij eraan komt: mensen in het paleis worden nerveus, ze stoppen met praten en concentreren zich alleen nog maar op hun werk.

Sharif heeft een kunstvoet overgehouden aan het ongeluk van sjeik Raja. Als hij loopt tikt zijn voet op het marmer, maar niemand haalt het in zijn hoofd daar grapjes over te maken.

En Sharif zorgt er niet alleen voor dat het personeel zijn werk goed doet, hij beheert ook de sleutels van alle vertrekken. Narous heeft wel eens gehoord dat hij behalve haar ouders de enige is met een sleutel van de zwaarbewaakte kluis.

‘Mam, Sharif heeft toch ook de sleutel van de kluis?’

Yasmin knikt. ‘Ja, en in die kluis lag het boek van jullie opa, waarin stond wat er met baby Boul-Boul gebeuren moest.’

‘Op bladzijde 515!’ zegt Six trots.

Yasmin knikt. ‘Op bladzijde 515 stond dat Boul-Boul de nieuwe sjeik werd. Sharif zou verantwoordelijk zijn tot jullie vader groot genoeg was om zelf beslissingen te nemen. Hij moest erop toezien dat Boul-Boul met liefde werd grootgebracht en dat al zijn wensen in vervulling zouden gaan.’

Iedereen in het paleis was natuurlijk dolgelukkig en begon te juichen en te klappen, want ze waren blij dat ze hun banen mochten houden. Ze wisten niet dat die ene regel: *al zijn wensen in vervulling laten gaan*, met gouden letters in het boek geschreven stond.'

Een beetje verwend

‘En toen?’ vraagt Six met volle mond.

Yasmin glimlacht, ze weet dat Six dit gedeelte van het verhaal het allermooiste vindt. Ze legt een extra kussen in haar rug, en Narous en Six kruipen lekker dicht tegen haar aan.

‘Ach, jullie vader, het was zo’n verwend jongetje. Vanaf de dag dat hij kon wijzen werd hij een grote nachtmerrie voor het personeel. Paarden, auto’s, olifanten en vliegtuigen, ze werden allemaal naar het landgoed gehaald. Hij was wel klein, maar hij had al gauw door dat hij alles kreeg waar hij om vroeg, en het personeel verlangde terug naar de tijd dat hij nog lekker in zijn wiegje lag te slapen. De wensen van Boul-Boul waren amper bij te houden, maar Sharif hoefde zich gelukkig geen zorgen te maken over geld, want dat was er genoeg. Het was gewoon onmogelijk om al dat geld in een mensenleven op te maken. De kleine sjeik had, naast de oliebron, zalen vol goud dat over was van de oude plafonds uit het paleis en hij had ook nog eens onvoorstelbaar veel geld op verschillende bankrekeningen.

Sharif zorgde dat er overal genoeg personeel rondliep om Boul-Boul zijn zin te kunnen geven. En tegen de tijd dat Boul-Boul zes jaar oud was, was de hofhouding verdubbeld en het paleis twee keer zo groot. Waar je keek was het goud dat er blonk en alles glom en glinsterde. De marmeren vloeren, de kranen, de tafels en de stoelen, overal stond “Sjeik Boul-Boul” in gegraveerd, geschilderd of genaaid.

Hij was door en door verwend en kon het personeel behoorlijk opjutten. Zo zeurde hij een tijdlang om een gouden fiets, bezet met diamantjes. Aangezien er in de winkel

niet zulke kinderfietsen te koop waren, moest deze fiets speciaal voor hem worden gemaakt en dat was allemaal handwerk. Er moesten topedelsmeden aan te pas komen om de diamantjes zo in het goud te versmelten dat Boul-Boul zich er niet aan zou kunnen bezeren. Boul-Boul vroeg elke dag aan Sharif of zijn gouden fiets al klaar was en elke keer als Sharif antwoordde dat het nog eventjes zou duren, werd sjeik Boul-Boul bozer en begon hij te stampvoeten en te krijsen. Maar toen zijn fiets na drie dagen en nachten doorwerken eindelijk klaar was en Sharif hem aan sjeik Boul-Boul gaf, keek hij er niet meer naar om en zeurde hij weer om iets anders onmogelijks.'

Narous kan niet begrijpen dat haar vader zo onuitstaanbaar was. Die fiets is prachtig, hij staat bij Six op de kamer en ze

hebben er regelmatig mee door het paleis gefietst.

Six neemt haar vader niks kwalijk. Ze vindt het heerlijk dat haar vader zo veel geld uitgeeft aan luxe, daar houdt ze zelf ook erg van. 'Papa was de eerste baby op de wereld met een eigen limousine, hè?' vraagt Six en steekt haar duim weer in haar mond.

Yasmin zucht. 'Ja, je vader liet zich er elke dag in rondrijden. Er zaten spelcomputers in, tapijt, televisie en een vriezer vol waterijsjes. Jullie vader luisterde naar niemand en deed de hele dag waar hij zelf zin in had. De enige die met hem in discussie ging, was Sharif.

Sharif vond het helemaal niet leuk dat Boul-Boul zo vervelend was, maar eigenlijk had hij ook wel medelijden met hem. Boul-Boul kon er ook niets aan doen dat hij zo jong sjeik was geworden. Sharif voelde zich verantwoordelijk voor Boul-Boul en probeerde hem te interesseren voor dingen die andere kinderen van zijn leeftijd ook deden.

Ook leerde hij Boul-Boul lezen en schrijven. Maar Boul-Boul deed niets voor niets. Leren lezen en schrijven kostte Sharif twee zwembaden en een manege.'

Six gaat rechtop zitten en haalt haar duim uit haar mond. 'En dat is zeker de manege waar nu mijn paarden staan, hè mam?'

Yasmin knikt. 'Dat is inderdaad dezelfde manege.'

Narous is ongeduldig. Ze wil niet over paarden praten, ze wil dat haar moeder verdergaat met het verhaal. Ze kan het zich trouwens niet voorstellen dat haar vader als klein jongetje zo brutaal durfde te zijn tegen iemand als Sharif. Zij durft hem zelf niet eens aan te kijken!

Yasmin veegt de zweetdruppeltjes van haar voorhoofd en vertelt verder. 'Tegen de tijd dat jullie vader achttien werd, kreeg hij opeens interesse in zijn uiterlijk en werden er tien nieuwe mensen ingehuurd. Twee voor zijn voeten, twee voor

zijn handen, twee voor zijn haar en vier voor zijn handgemaakte kleding. Boul-Boul had zelfs mensen in dienst die voor hem de wereld rondvlogen op zoek naar de bijzonderste stoffen. Hoe moeilijker de stof te krijgen was, des te liever wilde hij hem hebben. En zijn naaisters maakten overuren.

Maar jullie vader gaf nooit iemand van het personeel een compliment. Hij mopperde over alles en bij het zien van een pluisje op een van zijn vliegtuigen kon hij de hele dag chagrijnig zijn.

Hij was gek op zijn verzameling vliegtuigen en vond het prachtig om onder de gouden poorten van zijn eigen vlieg-

veld door te rijden: *Sjeik Boul-Boul Airport*, had hij het genoemd. Er stonden vijf Boeings, negen straaljagers, twee- en veertig helikopters en nog zeventig kleinere vliegtuigjes. Elke dag controleerde hij ze, hoewel hij er zelf nooit mee vloog.

's Middags winkelde hij, door in tijdschriften te bladeren. Zodra hij een plaatje zag met een sieraad, een bijzonder meubelstuk of iets anders kostbaars, merkte Sharif meteen dat de sjeik het wilde hebben. Als sjeik Boul-Boul in zijn handen wreef en daarna over zijn buik, wist Sharif dat er weer iets in huis moest worden gehaald.'

'En toen had hij alle kostbare dingen in Dubai gekocht, hè?' zegt Six trots.

'Inderdaad,' zegt Yasmin. 'Maar daarna had hij nog steeds niet genoeg en dus kreeg hij interesse in het buitenland. Urenlang bladerde hij in Europese tijdschriften, en wanneer hij iets zag wat hij graag wilde hebben, werd ook dit direct voor hem geregeld.'